

Sygnatura akt I C 1707/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

02 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Dominika Romanowska

Protokolant Anna Gniwek

po rozpoznaniu na rozprawie 17 stycznia 2017 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko U. K., K. K. (1), M. D. i K. K. (2)

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych U. K. i K. K. (1) na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 20.879,85 zł (dwadzieścia tysięcy osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 18.486,78 zł od 01 października 2015 r. do 08 maja 2016 r. i od kwoty 20.879,85 zł od 13 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych U. K. i K. K. (1) po 4.890,96 zł tytułem kosztów procesu;

IV. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych M. D. i K. K. (2) po 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2016 roku strona powodowa Gmina W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz: a) od pozwanych U. K., K. K. (1) i M. D. solidarnie kwotę 87.357,88 zł wraz z odsetkami w ustawowej wysokości liczonymi od kwoty 57.665,10 zł od dnia 01.10.2015r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa, zaś od kwoty 87.357,88 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty; b) od pozwanych K. K. (2), U. K., K. K. (1) i M. D. solidarnie kwotę 73.167,38 zł wraz z odsetkami w ustawowej wysokości liczonymi od: kwoty 50.250,90 zł od dnia 01.10.2015r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa, zaś od kwoty 73.167,38 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 01.04.1995r. pozwana U. K. zawarła ze stroną powodową umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Zgodnie z art. 688¹ § 1 k.c. za zapłatę odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełne i pozwana K. K. (2) od sierpnia 2007 r.

Pozwani nie uiszcili należnych stronie powodowej zaległych opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, z tego tytułu do dnia 30.09.2015 r. powstało zadłużenie w łącznej wysokości 87.357,88 zł. Pomimo wezwania pozwanych do zapłaty nie uregulowali oni swego zadłużenia względem Gminy W..

W dniu 12 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał nakaz zapłaty (sygn. akt I Nc 1124/16), w którym nakazał: a) pozwanym U. K., K. K. (1) i M. D. aby zapłacili na rzecz strony powodowej solidarnie kwotę 87.357,88 zł wraz z odsetkami w ustawowej wysokości liczonymi od kwoty 57.665,10 zł od dnia 01.10.2015r. do dnia poprzedzającego

dzień wytoczenia powództwa, zaś od kwoty 87.357,88 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty; b) pozwanej K. K. (2), aby zapłaciła kwotę 73.167,38 zł wraz z odsetkami w ustawowej wysokości liczonymi od: kwoty 50.250,90 zł od dnia 01.10.2015r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa, zaś od kwoty 73.167,38 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, przy czym spełnienie świadczenia przez któregokolwiek z pozwanych zwalnia pozostałych z obowiązku zapłaty do wysokości spełnionego świadczenia oraz aby pozwani zapłacili solidarnie stronie powodowej kwotę 6.509 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu.

Od tego nakazu zapłaty wszyscy pozwani złożyli skutecznie sprzeciwy, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości.

Pozwany K. K. (1) w sprzeciwie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazał, że kwestionuje sposób naliczenia należności z tytułu korzystania z lokalu. Podniósł, że strona powodowa nie udowodniła wysokości czynszu i opłat eksploatacyjnych, nie wskazała, z czego wynikają należności początkowe i jakiego okresu dotyczą. Wskazał, że są to dane zawyżone w stosunku do średniego miesięcznego czynszu. Wskazał, że strona powodowa nie udowodniła, iż pozwany zajmował przedmiotowy lokal w okresie objętym pozwem.

Pozwana K. K. (2) w sprzeciwie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazała, że od 21 grudnia 2015 r. jest zameldowana na pobyt stały pod adresem ul. (...) we W., natomiast już od 6 lat zamieszkuje przy ul. (...) we W. wraz ze swoim partnerem. Podała, że pod adresem ul. (...) jedynie odbiera korespondencję kierowaną do niej i członków jej rodziny. Podniosła również, że strona powodowa nie udowodniła wysokości czynszu i opłat eksploatacyjnych, zakwestionowała również sposób naliczenia należności z tytułu korzystania z lokalu.

Pozwana M. D. w sprzeciwie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazała, że od 2008 roku była zameldowana na pobyt stały pod adresem ul. (...) we W., natomiast już od 8 lat mieszka pod innym adresem. Podała, że początkowo mieszkała pod adresem ul. (...) we W., tam też mieszkała jej córka A. D.. Następnie w 2010 roku wyjechała wraz z rodziną na stałe do (...), gdzie mieszka pod adresem: (...) (...) (...), (...) (...) (...) (...), L. (...) U. K.. Podała, że pod adresem ul. (...) jedynie odbiera korespondencję kierowaną do niej i członków jej rodziny. Podniosła również, że strona powodowa nie udowodniła wysokości czynszu i opłat eksploatacyjnych, zakwestionowała również sposób naliczenia należności z tytułu korzystania z lokalu.

Pozwana U. K. w sprzeciwie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazała, że kwestionuje sposób naliczenia należności z tytułu korzystania z lokalu. Podniosła, że strona powodowa nie udowodniła wysokości czynszu i opłat eksploatacyjnych, nie wskazała, z czego wynikają należności początkowe i jakiego okresu dotyczą. Wskazał, że są to dane zawyżone w stosunku do średniego miesięcznego czynszu. Wskazała, że strona powodowa nie udowodniła, iż pozwana zajmowała przedmiotowy lokal w okresie objętym pozwem. Wskazała, że roszczenia strony pozwanej za okres przed 9 maja 2013 r. uległy przedawnieniu z uwagi na to, iż mają charakter świadczeń okresowych.

W odpowiedzi na sprzeciwy pozwanych strona powodowa złożyła oświadczenie o cofnięciu powództwa: a) wobec pozwanych U. K., K. K. (1) i M. D. – o kwotę 65.839,44 zł bez zrzeczenia się roszczenia, b) wobec pozwanej K. K. (2) – o kwotę 51.648,94 zł bez zrzeczenia się roszczenia oraz wniosła o zasądzenie: a) solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwoty 21.518,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi: od kwoty 19.028,03 zł – od dnia 01.10.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa, zaś od kwoty 21.518,44 zł – od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, jak również zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że zasadny jest zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanych w sprzeciwach, co do okresu poprzedzającego dzień 5 maja 2013 r., co skutkowało ograniczeniem żądania przez stronę powodową. Podniosła jednak, że w dalszym ciągu zasadne pozostaje żądanie od pozwanych zapłaty kwoty 21.518,44 zł, na którą składają się nieuregulowane należności z tytułu najmu lokalu, jak również liczone od dnia następującego po wymagalności odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 2.490,41 zł.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2016 r. (sygn. akt I C 1707/16) Sąd umorzył postępowanie wobec pozwanych U. K., K. K. (1) i M. D. w zakresie kwoty 65.839,44 zł oraz wobec pozwanej K. K. (2) w zakresie kwoty 51.648,94 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

W dniu 01.04.1995r. Gmina W. zawarła z pozwanymi K. K. (1) i U. K. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W..

dowód:

- kopia umowy najmu – k. 7-8

W lokalu przy ul. (...) we W. mieszkają pozwanymi K. K. (1) i U. K..

Pozwane K. K. (2) i M. D. wyprowadziły się z mieszkania przy ul. (...) we W. przed 2013 rokiem. Pozwana K. K. (2) zamieszkuje wraz ze swoim partnerem Ł. L. w jego mieszkaniu pod adresem ul. (...) we W.. Pozwana M. D. mieszka wraz z rodziną w (...).

dowód:

- przesłuchanie świadka A. K. (1) e-protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 r., 00:04 : 56 – 00:07:55

- przesłuchanie świadka A. K. (2) e-protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 r., 00:08:58 – 00:14:45

- przesłuchanie pozwanej U. K. e-protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 r., 00:15:59 – 00:25:40

- przesłuchanie pozwanego K. K. (1) a e-protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 r., 00: 27 : 0 9 – 00: 31:10

- przesłuchanie pozwanej K. K. (2) e-protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 r., 00 : 31 :5 7 – 00: 35:10

- zaświadczenie o zameldowaniu K. K. (2) z 21.12.2015 r.

- wypis aktu notarialnego z 07 lutego 2012 r. Rep. A (...)

Pozwana U. K. pracuje jako pielęgniarka, zarabia ok. 2.000 zł miesięcznie. Choruje przewlekle na białaczkę limfatyczną. Jej mąż – pozwany K. K. (1) jest pracownikiem budowlanym, zarabia ok. 1.800 zł miesięcznie i również boryka się z problemami zdrowotnymi. Pozwani w celu pozyskania środków na leczenie i utrzymanie zaciągali pożyczki w bankach i innych instytucjach finansowych.

- przesłuchanie pozwanej U. K. e-protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 r., 00:15:59 – 00:25:40

- przesłuchanie pozwanego K. K. (1) a e-protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 r., 00: 27 : 0 9 – 00: 31:10

- dokumentacja medyczna , umowy pożyczek i dowody wpłat dołączone do sprzeciwów od nakazu zapłaty

Pisma datowane 5 listopada 2015 r. 2014 roku zawierają wezwanie pozwanych do zapłaty kwoty 57.799,95 zł wraz z odsetkami za opóźnienie tytułem zaległych należności czynszowych i opłat za media, wskazując, że kwota zadłużenia została wyliczona na dzień 30 września 2015 r. Pisma te nie zostały doręczone pozwanym.

dowód :

- kserokopie wezwań do zapłaty k. 14-15

W lipcu 2013 r. została dokonana korekta należności z uwagi na wpłatę na kwotę 1.908,87 zł; w listopadzie 2013 r. została dokonana korekta należności na kwotę 9,74 zł; w październiku 2014 r. została dokonana korekta należności

na kwotę 16,91 zł; w listopadzie 2014 r. została dokonana korekta należności na łączną kwotę 1.410,25 zł. W marcu 2015 r. dokonali wpłaty na kwotę 3.000 zł. We wrześniu 2015 r. została dokonana korekta należności na łączną kwotę 1.260,57 zł.

dowód:

- zestawienia wpłat oraz kartoteka zadłużenia k. 9-12

Według obliczeń Gminy W., wysokość czynszu wraz z zaliczką za media wynosiła w maju i czerwcu 2013 r. kwotę 836,84 zł; od lipca 2013 r. do października 2013 r. – 791,07 zł, od listopada 2013 do lutego 2014 r. – 815,56 zł, od marca 2014 do września 2015 r. – 825,01 zł. Strona powodowa zaliczała dokonywane wpłaty poczynawszy od czerwca 2013 r. w pierwszej kolejności na poczet bieżących należności czynszowych a w dalszej – na poczet wcześniej wymagalnych należności. U. K. zostały doręczone zawiadomienia o zmianie w zakresie czynszu najmu z dnia 19 czerwca 2013 r. oraz zawiadomienia o rozliczeniu kosztów z dnia 3 czerwca 2013r., 15 października 2013 r., 25 czerwca 2014 r., 23 czerwca 2015 r. U. K. ani K. K. (1) nie zostały doręczone zawiadomienia o zmianie w zakresie czynszu najmu przez Gminę W. z dnia 14 października 2013 r., i z dnia 7 lutego 2014 r.

dowód:

- zestawienia wpłat k. 9-13 , 188

- zawiadomienia o zmianie opłat oraz p rozliczeniu kosztów k. 189-195

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Ostatecznie strona powodowa domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powódki tytułem czynszu najmu lokalu mieszkalnego za okres od maja 2013 r. do września 2015 r. kwoty 21.518,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi: od kwoty 19.028,03 zł – od dnia 01.10.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa, zaś od kwoty 21.518,44 zł – od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, jak również zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy kodeksu cywilnego regulujące obowiązek stron umowy najmu lokalu. Zgodnie z przepisem art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Do praw i obowiązków stron znajdują zastosowanie także przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 150), której przepisy mają pierwszeństwo przed regulacjami zawartymi w Kodeksie Cywilnym.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawało, że stroną powodową Gminę W. i pozwanych K. K. (1) i U. K. łączyła umowa najmu lokalu przy ul. (...) we W., a zatem obowiązek zapłaty czynszu wynikał wprost z umowy najmu. Natomiast obowiązek pozostałych pozwanych wedle strony powodowej wynikać miał z przepisu art. 688¹ § 1 k.c., zgodnie z którym za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie.

W ocenie Sądu, zasadny okazał się zarzut podniesiony przez pozwane K. K. (2) i M. D., iż nie obciąża je obowiązek uiszczenia czynszu najmu przedmiotowego lokalu, albowiem w okresie objętym żądaniem pozwu nie mieszkały one w sporym lokalu.

W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten normuje podstawową regułę dowodową postępowania cywilnego. W myśl art. 232 zd. 1 k.p.c., który normuje reguły rozkładu ciężaru dowodowego w procesie cywilnym, to strona ma obowiązek wyraźnego powołania

konkretnego środka dowodowego dla wykazania podnoszonych przez siebie twierdzeń, uzasadniających żądanie. Warunkiem solidarnej odpowiedzialności z tytułu czynszu najmu osób pełnoletnich, innych niż najemcy, jest ich stałe zamieszkiwanie w lokalu będącym przedmiotem najmu. W świetle zgromadzonych w toku postępowania dowodów, w szczególności zeznań świadków oraz zaświadczenia przedłożonego przez K. K. (2), pozwane K. K. (2) i M. D. wykazały, iż nie zamieszkują one pod adresem ul. (...), wyprowadziły się jeszcze przed majem 2013 roku z przedmiotowego lokalu. Pozwana K. K. (2) zamieszkuje wraz ze swoim partnerem Ł. L. pod adresem ul. (...) we W.. Pozwana M. D. mieszka wraz z rodziną w Wielkiej Brytanii. Strona powodowa natomiast nie wykazała żadnej aktywności w obaleniu twierdzeń pozwanych co do faktu niezamieszkiwania przez nie pod adresem ul. (...).

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej względem pozwanych U. K. i K. K. (1) co do zasady zatem znajduje uzasadnienie w treści łączącej strony umowy najmu lokalu oraz przepisu art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym najemca zobowiązany jest płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Natomiast ustalając wysokość czynszu, do zapłaty którego byli zobowiązani ci pozwani, Sąd stwierdził, że roszczenie strony powodowej jest zasadne w zakresie kwoty 20.879,85 zł.

Zgodnie z art. 8a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, powodowa Gmina W. była obowiązana do wypowiedzenia wysokości czynszu najmu w określonym trybie, zawiadamiając lokatorów pisemnie z zachowaniem trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia. Strona powodowa w niniejszej sprawie nie wykazała, że tryb ten został dochowany w przypadku wszystkich dokonanych podwyżek czynszu, które stanowiły podstawę zestawień wpłat oraz kartoteki zadłużenia, które to dokumenty mają udowodnić wysokość należności strony powodowej. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, jedynie zawiadomienie o zmianie w zakresie czynszu najmu z dnia 19 czerwca 2013 r. zostało doręczone pozwanej U. K. – co jest miarodajne dla przyjęcia, iż doszło do skutecznej zmiany wysokości opłat względem obu pozwanych, U. K. również doręczone zawiadomienia o rozliczeniu kosztów z dnia 3 czerwca 2013r., 15 października 2013 r., 25 czerwca 2014 r., 23 czerwca 2015 r. Natomiast ani U. K. ani K. K. (1) nie zostały doręczone zawiadomienia o zmianie w zakresie czynszu najmu przez Gminę W. z dnia 14 października 2013 r., i z dnia 7 lutego 2014 r. Mając na uwadze powyższe, Sąd obliczył wysokość zaległego czynszu należnego od pozwanych stronie powodowej, przyjmując, iż poczynając od lipca 2013 r. wysokość czynszu wynosiła kwotę 791,07 zł.

Skapitalizowane odsetki liczone od dat wymagalności poszczególnych kwot, przy uwzględnieniu wyniosły kwotę 2.393,07 zł. Zasadnie strona powodowa każdorazowo kapitalizowała należne odsetki za poszczególne okresy płatności, a uprawnienie to nie jest przecież ograniczone zasadą anatocyzmu a wynika z wprost z przepisu art. 481 § 1 k.c. w powiązaniu z datą wymagalności świadczenia.

W związku z powyższym, Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 20.879,85 zł tytułem należności za nie uiszczony czynsz i media wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 18.486,78 zł od 1 października 2015 r. – bowiem strona powodowa dokonała kapitalizacji odsetek od należności głównej na dzień 1 października 2015 r. do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa, w oparciu o przepis art. 481 § 1 k.c. Natomiast od kwoty 20.879,85 zł obejmującej również skapitalizowane odsetki za opóźnienie – licząc od dnia 13 września 2016 r. do dnia zapłaty. W toku postępowania strona powodowa nie udowodniła bowiem, iż pozwani otrzymali wezwanie do zapłaty należności głównej, zatem dopiero z chwilą doręczenia pozwanym nakazu zapłaty powzięli oni wiadomość o wysokości zadłużenia, jak również o wniesieniu przez Gminę W. powództwa.

Mając na uwadze powyższe, w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanych o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Co do zasady możliwość taka wynika z przepisu art. 320 k.p.c., niemniej jednak w ocenie sądu w niniejszej sprawie przepis ten nie znajduje zastosowania. Brak jest szczególnego uzasadnienia dla tej instytucji, albowiem pozwani od lat zajmują sporny lokal mieszkalny nie uiszczając należnych opłat i powinni byli liczyć się z obowiązkiem zapłaty. Od tego obowiązku nie zwalnia ich trudna sytuacja zdrowotna, na którą powoływali się oni w treści sprzeciwu. Nie kwestionując prawdziwości

tych twierdzeń, popartych zresztą dokumentacją medyczną, powodowie powinni przy osiągniętych regularnych choć niewysokich dochodach, dołożyć wszelkich starań, aby regulować terminowo należności czynszowe.

Strona powodowa pismem z dnia 25 listopada 2016 r. złożyła oświadczenie o cofnięciu pozwu w zakresie wobec pozwanych U. K., K. K. (1) i M. D. w zakresie kwoty 65.839,44 zł bez zrzeczenia się roszczenia oraz wobec pozwanej K. K. (2) w zakresie kwoty 51.648,94 zł bez zrzeczenia się roszczenia. W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa (§ 2). Jeżeli pozew zostanie skutecznie cofnięty, to udzielenie ochrony prawnej przez wydanie wyroku staje się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne – sąd wydaje wówczas postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 355 k.p.c.). Jakkolwiek w kwestii umorzenia postępowania Sąd orzekł na wcześniejszym etapie postępowania postanowieniem z dnia 8 grudnia 2016 r. (sygn. akt I C 1707/16), okoliczność ta miała znaczenie dla rozstrzygnięcia w zakresie kosztów, albowiem w tej części pozwani wygrali proces.

Orzeczenie zawarte w punkcie III sentencji wyroku o kosztach w zakresie dotyczącym pozwanych U. K. oraz K. K. (1) Sąd wydał na podstawie o art. 100 zd. 1 k.p.c. Sąd miał na względzie fakt, że strona powodowa utrzymała się ze swoimi żądaniami w 23% - przy uwzględnieniu skutków jakie powoduje w zakresie kosztów procesu cofnięcie powództwa, zaś pozwane odpowiednio w 77%. Strona powodowa poniosła przy tym koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu w wysokości 4.368 zł i kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 7.217 zł, łącznie 5.877 zł. Pozwani U. K. oraz K. K. (1) powinni więc zwrócić jej kwotę 666,13 zł. Natomiast pozwani U. K. oraz K. K. (1) ponieśli wyłącznie koszty zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej w kwocie po 7.217 zł każdy. Strona powodowa powinna więc zwrócić im kwotę 5.557,09 zł. Po wzajemnym rozliczeniu, strona powodowa powinna więc zwrócić każdemu z pozwanych kwotę 4.890,96 zł. Wysokość stawek zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2016 r.

Natomiast orzeczenie o kosztach w zakresie dotyczącym pozwanych K. K. (2) i M. D. zapadło w oparciu o dyspozycję art. 98 k.p.c. Zgodnie z zasadą zawartą w tym przepisie, o ich wysokości decyduje wynik procesu. Pozwane poniosły wyłącznie koszty związane z zastępstwem procesowym, a to wynagrodzenie pełnomocnika, obliczone w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2016 r.) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa, każda z pozwanych poniosła zatem koszty w kwocie 7.217 zł. Pozwane wygrały proces, zatem powód winien zwrócić im wyżej wymienione koszty, o czym orzeczono, jak w punkcie IV sentencji wyroku.